

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 czerwca 1947 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 13 ust. 3 i art. 19 dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

- a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129),
- b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekreście bez bliższego określenia rozumieć należy dekret z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129).

Do art. 2 ust. 1.

§ 2. 1. Do kategorii wynagrodzeń za pracę należą wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy (stosunku służbowego lub stosunku umowy o pracę). Stosunek służbowy wynika z decyzji władzy opartej na przepisach prawa publicznego. Stosunek umowy o pracę reguluje prawo pracy, a w szczególności roz-

porządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o umowie o pracę pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 323) i o umowie o pracę robotników (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 324) wraz z działem I tytułu XI kodeksu zobowiązań (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 82, poz. 598).

2. Do rzędu wynagrodzeń zalicza się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia bez względu na ich nazwę i rodzaj, jeżeli wypłata następuje z tytułu istniejącego pomiędzy pracownikiem i pracodawcą stosunku pracy (wynagrodzenie zasadnicze, za godziny nadliczbowe, za pracę nocną, dodatki służbowe, funkcyjne, specjalne, osobiste, rodzinne, reprezentacyjne, lokalne, mieszkaniowe, akordowe, premie za wydajną pracę, prowizje, żetonowe, taksy egzaminacyjne, promocyjne, odszkodowania za niewykorzystany urlop i wszelkie inne kwoty, niezależnie od tego, czy są określone w sumach z góry ustalonych).

3. W przypadku, gdy ze względu na odmienny od ogółu pracowników zakres obowiązków, czas zatrudnienia danej osoby lub inne okoliczności powstaje wątpliwość, czy w ogóle zachodzi stosunek umowy o pracę (radcowie prawni, lekarze fabryczni, buchalterzy na godziny itp), należy ustalić, czy

całokształt praw i obowiązków danej osoby jest normowany przepisami z zakresu prawa pracy. W razie nasuwających się trudności w określeniu charakteru zatrudnienia tej osoby można zasięgnąć opinii związku zawodowego, do którego należy ogół pracowników danego zakładu pracy.

§ 3. 1. Odszkodowania i odprawy wypłacane pracownikom z tytułu rozwiązania stosunku pracy podlegają opodatkowaniu, chociażby nie były przewidziane w umowie o pracę.

2. Do wynagrodzeń należą również emerytury i zaopatrzenia wypłacane po ustaniu stosunku pracy.

3. Odprawy pośmiertne po zmarłych pracownikach nie podlegają opodatkowaniu.

§ 4. 1. Nie uważa się za wynagrodzenie:

- a) sum wypłacanych z funduszków Państwa, samorządu lub z innych funduszków publicznych duchowieństwu prawnie uznanych wyznań religijnych na zasadzie przepisów, regulujących stosunek Państwa do tych wyznań,
- b) przychodu duchownych z opłat stuly, z opłat za odprawianie mszy itp. oraz z innych darów, jakie duchowni otrzymują ze względu na swój urząd.

2. Przychody, jakie uzyskują woźni, służący, portierzy, dozorczy domów itp. w postaci datków lub podarków nie od pracodawcy, lecz od innych osób za usługi lub na podstawie zwyczaju, nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

3. Przychód kelnerów w postaci procentowego wynagrodzenia pobieranego od inkasowanych rachunków stanowi wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu, natomiast dobrowolne datki przekraczające określoną wysokość procentowego wynagrodzenia nie są wynagrodzeniem w rozumieniu dekretu.

Do art. 2 ust. 2.

§ 5. Wszelkie świadczenia w gotówce i w naturze, uzyskiwane przez osoby należące do składu zarządów, rad lub komitetów nadzorczych, komisji dyskontowych, komisji rewizyjnych itp. władz osób prawnych, nawet mimo braku cech znamionujących stosunek pracy, zalicza się do kategorii wynagrodzeń.

Do art. 5 ust. 1 pkt 12.

§ 6. Sumy wypłacane pracownikom zatrudnionym w służbie publicznej tytułem zwrotu kosztów służbowych lub kosztów podróży oraz diety wolne są od podatku bez względu na to, czy są ustalone na podstawie zestawienia sum wydatkowanych, czy też ryczałtowo. Obojętne jest przy tym, czy pracownik zaoszczędzi coś z sum przeznaczonych na te koszty.

Do art. 5 ust. 1 pkt 13.

§ 7. Wysokość poniesionych kosztów podróży (np. kosztów przejazdu i diet) nie wy-

maga udokumentowania, jeżeli nie przekracza norm układu zbiorowego pracy dla danego zawodu. Jeżeli dany zakład pracy nie jest objęty układem zbiorowym, wysokość kosztów podróży może być przyjęta na podstawie norm przewidzianych na takie koszty dla pracowników w podobnych zakładach, objętych układem zbiorowym lub dla funkcjonariuszów państwowych. W przypadkach, gdy koszty podróży przekroczy normy wyżej przytoczone, wysokość ich powinna być udokumentowana (np. rachunkami hotelowymi, restauracyjnymi lub innymi dowodami, stwierdzającymi sam fakt odbycia podróży, jej kierunek, czas trwania itp. elementy), w przeciwnym zaś razie nadwyżka ponad normę podlega doliczeniu do wynagrodzenia.

Do art. 5 ust. 1 pkt 12 i 13.

§ 8. Do kosztów przesiedlenia wypłacanych przez pracodawcę w ramach stosunku pracy stosuje się odpowiednio przepisy §§ 6 i 7.

Do art. 5 ust. 1 pkt 14.

§ 9. 1. Koszty, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 14, wyłącza się z podstaw opodatkowania, jeżeli są ponoszone z otrzymywanego wynagrodzenia.

2. Przepis art. 5 ust. 1 pkt 14 ma zastosowanie również przy czasowym pobycie na letnisku.

Do art. 5 ust. 1 pkt 18.

§ 10. Nagrody za wynalazki nie podlegają opodatkowaniu nawet w tych przypadkach, gdy wynalazek został dokonany w czasie pełnienia pracy oraz gdy osobą wypłacającą jest pracodawca nagrodzonego.

Do art. 5 ust. 1 pkt 20.

§ 11. Opodatkowaniu nie podlegają wynagrodzenia na zasadzie specjalnych ustaw zwolnione od podatku, a w szczególności:

- a) uposażenia funkcjonariuszów państwowych, do których stosuje się dekret z dnia 14 maja 1946 r. o tymczasowym unormowaniu stosunku służbowego funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 139),
- b) uposażenia profesorów i pomocniczych sił naukowych w państwowych szkołach akademickich, nauczycieli, jak również wojska i służby bezpieczeństwa publicznego, w tym Milicji Obywatelskiej, Straży Więziennej i Straży Granicznej,
- c) uposażenia członków organów wykonawczych i pracowników związków samorządowych, podlegających przepisom dekretu z dnia 19 listopada 1946 r. o dostosowaniu uposażeń w związkach samorządu terytorialnego do uposażenia pracowników państwowych (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 380),

d) zaopatrzenia emerytalne, przyznane od dnia 1 lutego 1934 r. tym funkcjonariuszom państwowym, zawodowym wojskowym i pozostającym w publiczno-prawnym stosunku służbowym pracownikom przedsiębiorstw „Polskie Koleje Państwowe”, „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” oraz monopolów państwowych, którzy w służbie czynnej mieli prawo do uposażenia wolnego od państwowego podatku dochodowego od uposażeń (zaopatrzenia wymierzone w kwotach złotych).

Do art. 6.

§ 12. Przepisy art. 6 mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskim a innym państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych postanowień. Podatnik, żądający na zasadzie art. 6 zwolnienia od opodatkowania, obowiązany jest udowodnić, że wynagrodzenie jego podlega za granicą podatkowi tego samego rodzaju. Wynagrodzenie to wyłącza się spod opodatkowania po stwierdzeniu, że właściwe obce państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przychodów, osiąganych na obszarze Polski.

Do art. 7.

§ 13. 1. Na równi z wypłatą wynagrodzenia traktuje się uzyskanie przez pracownika możliwości dysponowania należną mu sumą wynagrodzenia.

2. Czasokresem wypłaty jest okres, za jaki pracodawca według umowy oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Do art. 9.

§ 14. Zniżkę rodzinną z art. 9 stosuje się tylko wówczas, gdy obydwa warunki, przewidziane w art. 9 ust. 2, zachodzą jednocześnie, tj. gdy wynagrodzenie podatnika nie przekracza 240.000 zł w stosunku rocznym i jednocześnie tenże podatnik w okresie wypłaty wynagrodzenia nie jest podatnikiem w podatku dochodowym.

§ 15. 1. Zniżkę rodzinną stosuje pracodawca na podstawie złożonego przez pracownika pisemnego oświadczenia o stanie rodzinnym. Oświadczenie powinno zawierać następujące dane: imiona i nazwiska członków rodziny, wiek, stopień pokrewieństwa, nazwę i adres zakładu, w którym jest pobierana nauka lub odbywana praktyka zawodowa, zaznaczenie, czy i jakie posiadają źródła dochodu oraz klauzulę, stwierdzającą, że podatnik składa oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za złożenie oświadczenia niezgodnego z rzeczywistością.

2. W razie wątpliwości nasuwających się pracodawcy lub władzy kontrolującej pra-

cownik jest obowiązany przedstawić pisemne zaświadczenie biura ewidencji ludności, biura meldunkowego lub komitetu domowego (blokowego) o stanie rodzinnym, zaświadczenie zakładu, szkoły lub osoby, u której jest pobierana nauka, bądź odbywana praktyka zawodowa, oraz zaświadczenie właściwego urzędu skarbowego co do faktu osiągnięcia i wysokości przychodów, podlegających podatkowi dochodowemu lub podatkowi od wynagrodzeń.

3. Oświadczenia i zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 2, pracodawca obowiązany jest przechowywać w okresie 5 lat, licząc od chwili wygaśnięcia obowiązku podatkowego.

§ 16. 1. O każdej zmianie, mającej wpływ na stosowanie zniżki, pracownik ma obowiązek złożyć oświadczenie, przewidziane w § 15.

2. Zmianę w stanie rodzinnym należy uwzględnić przy wypłacie wynagrodzenia za następny okres wypłaty po zajściu zmiany.

§ 17. Przez kobietę, będącą głową rodziny, należy rozumieć kobietę, na której wyłącznie lub w przeważającej części spoczywa obowiązek utrzymania dzieci z małżeństwa, pozamażeńskich i przysposobionych z powodu: pełnienia władzy rodzicielskiej, śmierci małżonka, zaginięcia lub nieobecności, małżonka w wyniku wojny, unieważnienia małżeństwa, rozwodu, trwałej niezdolności małżonka do pracy (choroba, kalectwo) itp. okoliczności.

Do art. 10.

§ 18. Przy zastosowaniu zwyczaj z art. 10 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 15 i 16.

§ 19. 1. Zwyczaj z art. 10 stosuje się wówczas, gdy obliczone w stosunku rocznym wynagrodzenie przekroczy kwoty w tym artykule wymienione. Pracownik zatem nieżonaty i nie posiadający na utrzymaniu dzieci, osiągający wynagrodzenie okresowe w wysokości do 10.000 zł miesięcznie, nie opłaca 20% zwyczajki podatku.

2. W przypadkach otrzymania w którymkolwiek okresie wypłaty dodatkowego wynagrodzenia jednorazowego obliczenie wynagrodzenia w stosunku rocznym następuje w myśl art. 12 ust. 4 (§ 24). Np. przy wypłacie obok okresowego wynagrodzenia w kwocie 9.500 zł miesięcznie jednorazowego wynagrodzenia 10.000 zł powstaje obowiązek opłacania 20% zwyczajki, gdy w danym okresie wypłaty wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym łącznie z wynagrodzeniem jednorazowym przekroczyło 120.000 zł (9.500 zł × 12 + 10.000 zł = 124.000 zł).

Do art. 11 ust. 4.

§ 20. 1. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku należy wypłacane wynagrodzenie obliczyć w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty	dziennej	przez	300
"	"	tygodniowej	" 52
"	"	miesięcznej	" 12

w zależności od okresu, za jaki według umowy o pracę pracodawca oblicza i wypłaca wynagrodzenie.

Przykłady:

I. Pracownik według umowy o pracę z tygodniowym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 500 zł dziennie. W jednym tygodniu przepracował 4 dni i za ten tygodniowy okres wypłaty otrzymał 2.000 zł. Dla uzyskania rocznej kwoty wynagrodzenia mnoży się 2.000 zł przez 52 i uzyskuje się sumę 104.000 zł, której odpowiada stopa procentowa podatku 2,5%; w innym tygodniu przepracował ten pracownik 6 dni i otrzymał 3.000 zł

$$3.000 \text{ zł} \times 52 = 156.000 \text{ zł.}$$

Stopa procentowa podatku wynosi 6%.

II. Pracownik według umowy o pracę z miesięcznym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie w wysokości 12.000 zł miesięcznie. W pierwszym miesiącu po przyjęciu do pracy przepracował 20 dni i otrzymał wynagrodzenie 8.000 zł; podstawa do ustalenia stopy procentowej podatku wynosi

$$8.000 \text{ zł} \times 12 = 96.000 \text{ zł.}$$

Stopa procentowa podatku wynosi 2%. Przy pracy całomiesięcznej podstawa wynosi

$$12.000 \text{ zł} \times 12 = 144.000 \text{ zł}$$

a stopa procentowa podatku 5%.

2. W celu ustalenia właściwej podstawy do znalezienia stopy procentowej podatku przy wypłacie wynagrodzeń pracownikom sezonowym należy takie wynagrodzenie obliczyć w stosunku rocznym, mnożąc:

sumę wypłaty	dziennej	przez	200
"	"	tygodniowej	" 34
"	"	miesięcznej	" 8

3. Za pracowników sezonowych uważa się pracowników zatrudnionych na robotach publicznych, ziemnych i brukarskich, w przedsiębiorstwach budowlanych, w żegludze śródlądowej i przy splawie.

§ 21. Przy każdej wypłacie wynagrodzenia, którego wysokość obliczona w stosunku rocznym przekroczy 72.000 zł, pobiera się podatek według skali art. 11 dekretu drogą po-

trącenia przez pracodawcę. Jeżeli wysokość wynagrodzenia ulegnie zmianie, należy już przy najbliższej wypłacie uwzględnić zmianę i za podstawę potrącenia przyjąć kwotę zmniejszonego wynagrodzenia obliczoną w stosunku rocznym.

§ 22. W przypadkach wypłacania pracownikom zaliczek na wynagrodzenie należy rozróżnić 3 formy tego rodzaju wypłat:

- 1) wysokość wynagrodzenia nie została ostatecznie ustalona (np. brak umowy zbiorowej), a wypłacane są jedynie zaliczki,
- 2) wysokość wynagrodzenia została ustalona, jednakże wypłata następuje częściowo,
- 3) wypłaca się pracownikowi zaliczkę na wynagrodzenie, która ma być potrącona w całości przy najbliższej wypłacie wynagrodzenia lub częściami w ciągu kilku okresów wypłaty.

W przypadku 1) zaliczkę taką traktuje się jak zwykle wynagrodzenie, od którego podatek należy potrącić przy wypłacie, biorąc za podstawę do ustalenia podatku kwotę wypłacanej zaliczki, obliczonej w stosunku rocznym. Po ustaleniu ostatecznej sumy wynagrodzenia należy od wypłacanego wyrównania potrącić różnicę pomiędzy sumą podatku przypadającą od ostatecznie ustalonej sumy wynagrodzenia a sumą podatku potrąconego od uprzednio wypłacanej zaliczki.

Przykład: w miesiącach lipcu i sierpniu wypłacono pracownikowi zaliczki po 8.000 zł za miesiąc i potrącono w obu miesiącach podatek według stopy 2% tj. po 160 zł. W miesiącu wrześniu ostatecznie ustalono kwotę miesięcznego wynagrodzenia na 10.000 zł i wypłacono wyrównanie po 2.000 zł za dwa ubiegłe miesiące. Od 10.000 zł według stopy 3% należy się tytułem podatku 300 zł, przy wypłacie zaliczki potrącono 160 zł, zatem przy wypłacie wyrównania potrąceniu podlega 140 zł za każdy miesiąc.

W przypadku 2) stopę procentową ustala się od całej wysokości należnego wynagrodzenia i stopę tę stosuje się do wypłacanej zaliczki.

W przypadku 3) zaliczka taka, będąca formą pożyczki, nie podlega opodatkowaniu w chwili wypłacania. Przy wypłacie jednak wynagrodzenia podstawę opodatkowania stanowi kwota, jaką pracownik otrzymałby, gdyby zaliczka lub jej część nie została potrącona.

Do art. 12 ust. 3.

§ 23. 1. W przypadku pokrywania przez pracodawcę z własnych funduszy podatku obciążającego pracownika należy wypłacane pracownikowi wynagrodzenie netto przeliczyć według poniższej tabeli na odpowiadające mu wynagrodzenie brutto, od którego należy obliczyć podatek według skali art. 11.

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia netto w stosunku rocznym		Stanowi w stosunku do wynagrodzenia brutto %(P.)
	ponad zł	do zł	
10	167.400	176.700	93
11	176.700	193.200	92
12	193.200	209.300	91
13	209.300	225.000	90
14	225.000	267.000	89
15	267.000	304.500	87
16	304.500	340.000	85
17	340.000	373.500	83
18	373.500	405.000	81
19	405.000	474.000	79

Przykład:

Wyplacane wynagrodzenie netto wynosi 15.000 zł miesięcznie, w stosunku rocznym 180.000 zł.

Sumę 180.000 zł należy pomnożyć przez 100 i podzielić przez 92 (z powyższej tabeli) według wzoru:

$$W b = (W n \times 100) : P.$$

(W b — wynagrodzenie brutto, W n — wynagrodzenie netto, P — stopa procentowa).

$W b = (180.000 \text{ zł} \times 100) : 92 = 195.652 \text{ zł}$ zaokrągla się w myśl art. 11 ust. 5 dekretu na 195.650 zł.

Zgodnie ze skalą art. 11 podatek od tej sumy wynagrodzenia pobiera się według 8% stopy.

2. Celem obliczenia podatku przy wynagrodzeniach przekraczających 600.000 zł brutto rocznie tj. 474.000 zł netto rocznie należy od wynagrodzenia netto obliczonego w stosunku rocznym odjąć roczne wynagrodzenie netto 474.000 zł odpowiadające wynagrodzeniu brutto 600.000 zł; różnicę między wyplaconym wynagrodzeniem netto doprowadzonym do stosunku rocznego a sumą 474.000 zł należy przeliczyć na wynagrodzenie brutto przy użyciu wzoru:

$$W b = (W n \times 100) : P.$$

— przy czym jako P przyjmuje się liczbę 60, o ile wynagrodzenie netto rocznie przekracza sumę 474.000 zł, a nie przewyższa sumy 834.000 zł netto rocznie, odpowiadającej 1.200.000 zł brutto rocznie.

Podatek przypadający jest sumą podatku 21% od 600.000 zł tj. 126.000 zł i 40% od nadwyżki ponad 474.000 zł netto (600.000 zł brutto).

Przykład:

Wyplacone wynagrodzenie netto wynosi 65.000 zł miesięcznie, w stosunku rocznym 780.000 zł. Od 780.000 zł odlicza się 474.000 zł, pozostaje różnica wynagrodzenia netto 306.000 zł.

Sumę 306.000 zł należy pomnożyć przez 100 i podzielić przez 60 według wzoru

$$W b = (W n \times 100) : P.$$

zatem wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym wynosi:

1) netto 474.000 zł czyli brutto 600.000 zł
 2) " 306.000 " " " 510.000 "
 780.000 zł razem 1.110.000 zł

Z powyższego obliczenia wynika, że miesięcznemu wynagrodzeniu netto 65.000 zł odpowiada miesięczne wynagrodzenie brutto 92.500 zł ($1.110.000 : 12 = 92.500 \text{ zł}$), od którego podatek oblicza się następująco:

1) od 50.000 zł wg stopy 21% = 10.500 zł
 2) " 42.500 " " " 40% = 17.000 "
 92.500 zł razem 27.500 zł

Przy wynagrodzeniach netto przekraczających kwotę 834.000 zł rocznie, tj. 1.200.000 zł brutto rocznie stosuje się $P = 50$ i stopę procentową z art. 11 dekretu 50%.

3. Jeżeli oprócz podatku od wynagrodzeń pracodawca pokrywa z własnych funduszy również inne obciążające pracownika świadczenia publiczne, dodaje się do wynagrodzenia netto kwotę wszystkich tego rodzaju świadczeń pokrytych za pracownika przez pracodawcę i do otrzymanej w ten sposób sumy stosuje się sposób obliczenia określony w punkcie poprzedzającym.

Do art. 12 ust. 4.

§ 24. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych) wyplaconych obok wynagrodzenia periodycznego:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne miesięczne w złotych	Wynagrodzenie periodyczne w stosunku rocznym w złotych	Stopa procentowa	Suma podatku od wynagrodzenia w okresie w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne poprzednio wypłacone w złotych	Łączna suma wynagrodzenia nieperiodycznego bieżącego i poprzednio wypłaconego	Wynagrodzenie nieperiodyczne łącznie z poprzednim w złotych	Stopa procentowa podatku	Podatek od wynagrodzeń w okresie w złotych	Razem podatek w złotych
Styczeń	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Luty	7.000	84.000	1,5	105	7.000	—	7.000	91.000	2	140	245
Marzec	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Kwiecień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Maj	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Czerwiec	7.000	84.000	1,5	105	14.000	7.000	21.000	105.000	2,5	350	455
Lipiec	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Sierpień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Wrzesień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Pazdziernik	7.000	84.000	1,5	105	12.000	21.000	33.000	117.000	3	360	465
Listopad	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105
Grudzień	7.000	84.000	1,5	105	—	—	—	—	—	—	105

§ 25. Do wynagrodzeń za pracę w godzinach nadliczbowych lub za szczególną wydajność pracy (premie) stosuje się sposób obliczenia podatku określony w art. 11 ust. 4 dekretu, jeżeli wypłata tego rodzaju należności ma charakter periodyczny; podstawę obliczenia podatku stanowi łączna suma wynagrodzenia wypłaconego w okresie wypłaty. Jeżeli wypłata takiej należności ma charakter tyl-

ko sporadyczny, stosuje się sposób obliczenia podatku podany w § 24.

Do art. 12 ust. 5.

§ 26. Przykład obliczenia podatku od wynagrodzeń nieperiodycznych, wypłacanych osobom, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują:

Okres wypłaty	Suma wypłaty w złotych	Suma wynagrodzenia wypłaconego od początku roku w złotych	Stopa procentowa podatku %	Podatek należny od całości wynagrodzenia w złotych	Podatek zapłacony od początku roku w złotych	Podatek do potrącenia w złotych
Styczeń	18.000	—	—	—	—	—
Marzec	20.000	38.000	—	—	—	—
Lipiec	23.000	61.000	—	—	—	—
Wrzesień	19.000	80.000	1	800	—	800
Grudzień	22.000	102.000	2,5	2.550	800	1.750
Razem	102.000					2.550

Do art. 12 ust. 6.

§ 27. 1. Jeżeli z wynagrodzenia, ustalonego do wymiaru podatku, po potrąceniu przypadającej kwoty podatkowej pozostanie mniej niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, wówczas należy podatek obliczyć i potrącić tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

P r z y k ł a d: zł
 Wynagrodzenie miesięczne 6.015
 zaokrągliła się w myśl art. 11 ust. 5 na 6.010 zł — co stanowi w stosunku rocznym 72.120 zł
 stopa procentowa podatku 1%, podatek 60
 pozostaje pracownikowi 5.955
 Ponieważ wynagrodzenie wolne od podatku wynosi 6.000
 nadwyżka zaś ponad to wynagrodzenie wolne od podatku wynosi 10
 podatek należy potrącić w kwocie 10 zł zamiast 60 zł.

2. Podatek należy potrącić w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po potrąceniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia po potrąceniu podatku na ten stopień przypadającego.

P r z y k ł a d: zł
 Wynagrodzenie miesięczne 7.512
 zaokrągliła się w myśl art. 11 ust. 5 na 7.510 zł
 co stanowi w stosunku rocznym 90.120 zł, stopa procentowa podatku 2%, podatek 150
 pozostaje pracownikowi 7.362

najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio z niższego stopnia 90.000 zł rocznie, czyli miesięcznie 7.500
 stopa procentowa podatku 1,5%
 podatek 112
 pozostaje pracownikowi 7.388

Podatek należy zatem potrącić w wysokości różnicy pomiędzy zaokrągloną sumą 7.510 a sumą 7.388 czyli w kwocie 122 zł.

Do art. 13 ust. 1.

§ 28. 1. W celu ustalenia odpowiedniej rocznej kwoty dodatkowej opłaty wynagrodzenie doprowadza się do stosunku rocznego, mnożąc kwotę wynagrodzenia dziennego przez 300, tygodniowego przez 52 i miesięcznego przez 12. Przepis powyższy stosuje się również w przypadku określonym w § 20 ust. 2.

2. Ustalona w sposób określony w ust. 1 kwotę rocznej dodatkowej opłaty należy przy wypłacie wynagrodzeń miesięcznych podzielić przez 12, tygodniowych przez 52, dziennych przez 300.

3. Obowiązek ponoszenia przez pracodawcę dodatkowej opłaty jest ściśle związany z pełnieniem przez pracownika pracy, czy to bez odpłaty, czy też za wynagrodzeniem. Jeżeli w pewnych okresach wypłaty pracownik nie pracuje, np. wskutek choroby, bezpłatnego urlopu, braku surowców, ograniczeń w produkcji, niezgłoszenia się do pracy itp., okoliczności i nie otrzymuje żadnego wynagrodzenia za te okresy wypłaty, dodatkowa opłata za powyższe okresy nie należy się. Jeżeli zaś w pewnych okresach wypłaty pracownik pracuje tylko przez część okresu wypłaty (np. pracownik płatny tygodniowo pra-

cował 4 dni w tygodniu), dodatkowa opłata należy się za czasokres wypłaty, w którym pracownik pełnił pracę, według stawki odpowiadającej wynagrodzeniu, jakie pracownik rzeczywiście otrzymał za dany okres wypłaty (tj. w danym przypadku za 4 dni).

P r z y k ł a d:

Pracownik według umowy o pracę z tygodniowym okresem wypłaty wynagrodzenia otrzymuje wynagrodzenie 400 zł dziennie. W tygodniu przepracował 4 dni i otrzymał za tydzień $400 \text{ zł} \times 4 = 1.600 \text{ zł}$. Roczne wynagrodzenie $1.600 \times 52 = 83.200 \text{ zł}$. Roczna suma dodatkowej wypłaty wynosi 900 zł, a należność dodatkowej opłaty za tydzień ($1/52$) wynosi 17,30 zł, a po zaokrągleniu 17 zł.

4. Kwoty dodatkowej opłaty powinny być uwidocznione w listach płacy i w wykazach potrąceń w oddzielnej rubryce.

§ 29. 1. Jeżeli po upływie roku podatkowego okaże się, że w ciągu roku podatkowe-

go dodatkowa opłata uiszczona została w sumie za niskiej, pracodawca jest obowiązany różnicę wpłacić w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty.

2. Gdyby z obliczenia wynikła nadpłata, pracodawcy służy prawo wycofania nadwyżki z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku podatkowego.

3. O dokonanej wpłacie w myśl ust. 1 jak również o wycofaniu nadpłaty zgodnie z ust. 2 pracodawca jest obowiązany piśmennie zawiadomić urząd skarbowy z podaniem sposobu obliczenia niedoboru lub nadwyżki oraz ze wskazaniem, z jakiej wypłaty nadwyżkę wycofał.

P r z y k ł a d y:

I. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń periodycznych:

Okres wypłaty	Wynagrodzenie miesięczne w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	5.000	60.000	200
Luty	3.000	36.000	200
Marzec	8.500	102.000	—
Kwiecień	8.500	102.000	—
Maj	7.500	90.000	75
Czerwiec	6.500	78.000	125
Lipiec	3.000	36.000	200
Sierpień	8.000	96.000	20
Wrzesień	5.000	60.000	200
Październik	5.000	60.000	200
Listopad	6.500	78.000	125
Grudzień	6.000	72.000	200
	72.500		1 545

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 72.500 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 1.500 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.545 zł, służy mu prawo wycofania nadwyżki w wysokości 45 zł z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pracowników

danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku kalendarzowego.

II. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty w przypadku wypłacania wynagrodzeń nieperiodycznych (jednorazowych) obok wynagrodzenia periodycznego (art. 12 ust. 4):

Okres wypłaty	Wynagrodzenie periodyczne w złotych	Wynagrodzenie nieperiodyczne w złotych	Razem wynagro- dzenie za okres wypłaty w złotych	Łączne wynagro- dzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Luty	5.000	—	5.000	60.000	200
Marzec	5.000	5.000	10.000	120.000	—
Kwiecień . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Maj	5.000	—	5.000	60.000	200
Czerwiec . . .	5.000	5.000	10.000	120.000	—
Lipiec	5.000	—	5.000	60.000	200
Sierpień . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Wrzesień . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Październik . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Listopad . . .	5.000	—	5.000	60.000	200
Grudzień . . .	5.000	3.000	8.000	96.000	20
	60.000	13.000	73.000	—	1.820

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 73.000 zł należy się dodatkowa opłata w sumie 1.500 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.820 zł, służy mu prawo wycofania nadwyżki w wysokości 320 zł z bieżąco wpłacanych kwot dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wszystkich pra-

owników danego zakładu pracy za pierwsze miesiące następnego roku podatkowego.

III. Przykład obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń nieperiodycznych, wypłacanych osobom, które wynagrodzeń periodycznych nie otrzymują (art. 12 ust. 5):

Miesiąc wypłaty	Wypłacone wynagrodzenie w złotych	Wynagrodzenie w stosunku rocznym w złotych	Dodatkowa opłata za okres wypłaty w złotych
Styczeń	4.000	48.000	200
Luty	3.500	42.000	200
Kwiecień	3.000	36.000	200
Czerwiec	6.000	72.000	200
Wrzesień	6.000	72.000	200
Październik	9.000	108.000	—
Listopad	8.000	96.000	20
Grudzień	6.500	78.000	125
	46.000	—	1.145

Od wynagrodzenia rocznego w wysokości 46.000 zł należy się dodatkowa opłata 2.400 zł. Ponieważ pracodawca wpłacił z tego tytułu w ciągu roku 1.145 zł, obowiązany jest przy wpłacaniu podatku od ostatniej sumy wynagrodzenia za dany rok podatkowy uiszczyć dodatkową opłatę w wysokości 1.255 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy sumą należną (2.400 zł) a już zapłaconą (1.145 zł), w terminie do dnia 7 następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty.

§ 30. Wynagrodzenia za pracę, zwolnione od podatku na mocy przepisów art. 5, bierze

się pod uwagę przy ustalaniu wysokości dodatkowej opłaty za dany okres wypłaty.

Do art. 13 ust. 2.

§ 31. 1. Przedsiębiorstwa zorganizowane na zasadzie przepisów prawa handlowego, w których kapitale zakładowym uczestniczą wyłącznie: Państwo, związki samorządowe, związki międzykomunalne, spółdzielnie i związki zawodowe, uważa się za przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym, jeżeli udział Państwa wynosi co najmniej 51%.

2. Komunalne kasy oszczędności, działające na podstawie rozporządzenia Prezydenta

Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o komunalnych kasach oszczędności (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 830), jak również Związek Komunalnych Kas Oszczędności Rzeczypospolitej Polskiej powołany do życia rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 16 lipca 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 25, poz. 156), zalicza się do kategorii zakładów, będących pod zarządem związku samorządowego.

Do art. 13 ust. 3.

§ 32. 1. Zwalnia się od podatkowej opłaty:

- a) fundacje,
- b) instytucje prawnie uznanych związków religijnych,
- c) stowarzyszenia wyższej użyteczności,
- d) partie polityczne,
- e) instytucje kredytowe,
- f) instytucje i przedsiębiorstwa ubezpieczeniowe,
- g) instytucje dobroczynne, instytucje opieki społecznej i zakłady opiekuńcze, których zadaniem jest prowadzenie burs, internatów, ośrodków zdrowia, przychodni leczniczych, zakładów poprawczych, przytułków, schronisk noclegowych itp. urządzeń o celach opieki społecznej,
- h) instytucje, organizacje i zrzeszenia, pokrywające swe wydatki ze składek członkowskich i dotacji publicznych, jeżeli zgodnie z postanowieniami statutu nie mają charakteru zarobkowego — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów, z wyłączeniem wynagrodzeń wypłacanych pracownikom przedsiębiorstw prowadzonych przez te instytucje, organizacje i zrzeszenia,
- i) instytucje społeczne i oświatowe — wyłącznie w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom, zatrudnionym przy realizowaniu niezarobkowych celów w statucie przewidzianych,
- j) szpitale, odpowiadające warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382), kliniki szkół akademickich oraz prowadzone przez zrzeszenia pracownicze ośrodki zdrowia, przychodnie, sanatoria i domy wypoczynkowe,
- k) prywatne szkoły akademickie (ustawa z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich, Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 1, poz. 6), prywatne szkoły wyższe (ustawa z dnia 22 lutego 1937 r. o prywatnych szkołach wyższych, Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 89), prywatne szkoły, kur-

sy oraz zakłady wychowawcze wszelkich typów, przewidzianych w ustawie z dnia 11 marca 1932 r. o ustroju szkolnictwa (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 389) oraz prywatne szkoły muzyczne, przewidziane w rozporządzeniu Ministra Kultury i Sztuki z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ustroju specjalnego szkolnictwa muzycznego. (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 1, poz. 2); w przypadkach wątpliwych o charakterze szkoły orzeka kurator okręgu szkolnego,

- l) szkolne organizacje samopomocowe,
- l) Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej i spółdzielnie należące do tego Związku oraz Związek Gospodarczy Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej „Społem”,
- m) Związek Inwalidów Wojennych Rzeczypospolitej Polskiej — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom zatrudnionym w centrali i w oddziałach, z wyłączeniem wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach należących do Związku,
- n) instytucję Polska YMCA — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali, oddziałów i zakładów służących celom wykonywania statutowej działalności instytucji,
- o) Związek Samopomocy Chłopskiej — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów,
- p) organizację młodzieży Towarzystwo Uniwersytetów Robotniczych — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom centrali i oddziałów,
- r) pracodawców, zatrudniających uczniów przemysłowych na podstawie umów o naukę (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowym, Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) oraz praktykantów — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym uczniom i praktykantom,
- s) pracodawców, zatrudniających dozorców domowych, fizycznych pracowników rolnych oraz pomoc domową (służących) — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników, przy czym — jeśli chodzi o pomoc domową — ze zwolnienia korzysta pracodawca tylko w odniesieniu do jednego pracownika tej kategorii,
- t) za uprzednią pisemną zgodą dyrektora właściwej izby skarbowej — pracodawców wypłacających wynagrodzenia nieperiodyczne (art. 12 ust. 5) —

w odniesieniu do dodatkowej opłaty od tych wynagrodzeń nieperiodycznych, jeżeli zostanie stwierdzone, iż tego rodzaju system wynagradzania pracowników jest stale stosowany przez pracodawcę.

2. Obniża się stawki dodatkowej opłaty pracodawcom, zatrudniającym pracowników na podstawie stosunku pracy, lecz w okresie niepełnego dnia pracy, np. buchalterów na godziny, administratorów domów, prowadzących meldunki itp. — w stosunku do wynagrodzeń wypłacanych tym kategoriom pracowników;

- a) o 50%, jeżeli pracownik jest zatrudniony przynajmniej u 2 pracodawców,
- b) o 75%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 4 pracodawców,
- c) o 85%, jeżeli jest zatrudniony przynajmniej u 6 pracodawców.

3. Ulga określona w ust. 2 przysługuje w tych tylko przypadkach, gdy pracodawca prowadzi wykaz pozostałych pracodawców zatrudniających danego pracownika z podaniem ich dokładnego adresu.

Do art. 15.

§ 33. 1. Wypłata dwóch lub więcej wynagrodzeń ma miejsce w tych przypadkach, gdy pracownik pełni u jednego pracodawcy kilka odrębnych funkcji, nie mających ze sobą ściślejszej łączności, jak np. praca biurowa, za której pełnienie pobiera jedno wynagrodzenie, i administracja domu czynszowego, będącego własnością tegoż przedsiębiorstwa, za którą to administrację pobiera drugie wynagrodzenie. Jeżeli łączna suma takich odrębnych wynagrodzeń przekroczy w okresie roku kwotę 72.000 zł, pracodawca obowiązany jest obliczyć wysokość należnego podatku od łącznej sumy, odliczyć podatek już w ciągu roku zapłacony, różnicę zaś potrącić najpóźniej od wynagrodzenia należnego za ostatni okres wypłaty danego roku podatkowego i wpłacić do kasy właściwego urzędu skarbowego do dnia 7 następnego miesiąca po dokonaniu ostatniej wypłaty. Ewentualnie wynikająca z obliczenia nadwyżka nie podlega zwrotowi.

2. Przy obliczaniu należności podatku w myśl art. 15 należy jednocześnie przeprowadzić obliczenie należności dodatkowej opłaty za cały rok, przy czym uwzględnia się nie poszczególne kwoty wypłacane jednemu pracownikowi z tytułu dwóch lub więcej wynagrodzeń, lecz ich sumę łączną. W tych przypadkach odpada obowiązek stosowania przepisów § 29 odnośnie do poszczególnych wynagrodzeń, z tym jednak, że wynikająca z obliczenia nadwyżka zapłaconej w ciągu roku dodatkowej opłaty ponad ostatecznie ustaloną należność podlega zarachowaniu na dodatkową opłatę należną za pierwsze okresy następnego

roku lub w razie braku tych należności — zwrotowi w gotówce.

Do art. 15, 16 i 17.

§ 34. 1. Przy obliczaniu różnicy podatku w myśl art. 15, art. 16 zdanie drugie i art. 17 za dany rok podatkowy bierze się pod uwagę kwoty wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w ciągu roku, bez względu na okres wypłaty, jakiego dotyczą.

2. Dla celów stosowania zniżek lub zwzyżek rodzinnych (art. 9 i 10) w przypadkach, przewidzianych w ust. 1, przyjmuje się stan rodzinny na dzień 31 grudnia roku kalendarzowego, poprzedzającego rok, w którym powstaje obowiązek obliczenia i wpłacenia podatku (art. 15 ust. 2, art. 16 zdanie drugie i art. 17 ust. 2).

3. Jako kwotę potrąconego podatku w myśl art. 11 przyjmuje się całą kwotę potrąconego podatku w danym roku kalendarzowym bez względu na to, jakiego okresu wypłaty ona dotyczy.

§ 35. 1. W przypadkach, w których pracodawca nie potrącił należnego podatku od wypłaconych wynagrodzeń, lecz poniósł go z własnych funduszy, należy przy obliczeniu łącznej sumy wynagrodzeń przyjąć wynagrodzenie w sumie brutto, to znaczy do sumy otrzymanego przez pracownika wynagrodzenia doliczyć zapłacony przez pracodawcę podatek.

2. W celu ustalenia podatku od łącznych wynagrodzeń bierze się pod uwagę również takie wynagrodzenia, które ze względu na wysokość nieprzekraczającą kwoty 72.000 zł (art. 5 ust. 1 pkt 19) nie podlegały opodatkowaniu u poszczególnych pracodawców. Wynagrodzeń zwolnionych na mocy pozostałych przepisów art. 5 dekretu nie bierze się pod uwagę.

3. Obliczenie różnicy podatku od łącznych wynagrodzeń należy przeprowadzić na przepisany w tym celu formularzu.

4. Nie ma obowiązku składania obliczenia różnicy w przypadkach, gdy pracownik był zatrudniony u dwóch lub więcej pracodawców nie równocześnie, jak również wtedy, gdy łączna suma wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od wszystkich pracodawców razem nie przekroczyła 72.000 zł.

5. Nie stosuje się przepisu art. 17, jeżeli przeprowadzone obliczenie nie wykaże nadwyżki ponad sumę podatku potrąconego przy wypłatach za poszczególne okresy wypłaty.

Do art. 17 ust. 3.

§ 36. 1. Jeżeli z łącznej sumy wynagrodzeń, ustalonej do wymiaru podatku, po potrąceniu należnej sumy podatku, pozostanie mniej, niż wynosi najwyższe wynagrodzenie wolne od podatku, należy podatek obliczyć i pobrać tylko w wysokości nadwyżki wynagrodzenia ponad górną granicę wynagrodzenia wolnego od podatku.

Przykład:	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wynosi	72.100
stopa podatkowa 1%, podatek	721
pozostaje podatnikowi	71.379
roczne zaś wynagrodzenie wolne od podatku wynosi	72.000
należy zatem pobrać jedynie nadwyżkę ponad to wynagrodzenie w wysokości	100

2. Podatek należy pobrać w ten sposób, aby z wynagrodzenia wyższego stopnia po uwzględnieniu podatku nie pozostało mniej, niż pozostaje z najwyższego wynagrodzenia bezpośrednio niższego stopnia, po pobraniu podatku na ten stopień przypadającego.

Przykład:	zł
Łączne wynagrodzenie roczne wyniosło	110.500
stopa podatkowa 3%, podatek	3.315
pozostaje pracownikowi	107.185
najwyższe wynagrodzenie bezpośrednio niższego stopnia	110.000
stopa podatkowa 2,5%, podatek	2.750
pozostaje pracownikowi	107.250

Podatek należy zatem pobrać w wysokości różnicy pomiędzy sumą 110.500 zł a sumą 107.250 zł czyli w kwocie 3.250 zł.

§ 37. 1. Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 dekretu oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17 dekretu) za rok 1945 skalę podatku przewidzianą w dekrete w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r., a odpowiadającą sumie całorocznego wynagrodzenia, stosuje się do wynagrodzeń wypłaconych w okresie wrzesień — grudzień 1945 r. Podatek od wynagrodzeń wypłaconych do dnia 31 sierpnia 1945 r. należy obliczyć według skali, przewidzianej w ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr 2, poz. 6) z późniejszymi zmianami (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 26, poz. 226, z 1939 r. Nr 89, poz. 566, z 1944 r. Nr 9, poz. 46), również odpowiadającej sumie całorocznego wynagrodzenia.

2. W przypadkach, gdy w okresie od dnia 1 września 1945 r. do dnia 30 czerwca 1946 r. wypłacono wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 września 1945 r., do obliczenia należnego podatku przyjmuje się wysokość wypłaconego wynagrodzenia przed 1 września 1945 r. łącznie z wyrównaniem bieżąco wypłacanym w okresie od dnia 1 września 1945 r. do dnia 30 czerwca 1946 r., odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany przed 1 września 1945 r. na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. 6 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r.) oraz periodycznych zmiennych (art. 12 ust. 4 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r.) za okres wrzesień — grudzień 1945 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 dekretu w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1946 r. przyjmuje się wysokość wynagrodzenia wypłaconego od początku roku, odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących.

§ 38. Pracodawcom, którzy w okresie poprzedzającym dzień 1 listopada 1946 r. stosowali do wynagrodzeń periodycznych zmiennych system obliczania podatku w myśl przepisu art. 12 ust. 4 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187), służy prawo obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. od wynagrodzeń rzeczywiście wypłaconych w okresie styczeń — październik 1946 r. i — w przypadku stwierdzenia u poszczególnych podatników nadwyżki podatku zapłaconego ponad podatek obliczony zgodnie z wyżej przedstawionymi zasadami — prawo potrącenia tej nadwyżki od podatku od wynagrodzeń tego samego podatnika, przypadającego za następną czasokresy w terminie określonym w § 40.

§ 39. Obliczenia dodatkowej opłaty od wynagrodzeń wypłaconych w roku kalendarzowym 1946 (§ 29 i § 33 ust. 2) dokonywa się w sposób następujący:

- od wynagrodzeń wypłaconych w okresie styczeń — czerwiec 1946 r. przyjmuje się $\frac{6}{12}$ części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 dekretu w brzmieniu pierwotnym (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 38, poz. 220), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wynagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 60.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za ten okres, a ewentualna nadpłata z tego okresu podlega zarachowaniu na poczet należności dodatkowej opłaty przypadającej za okresy następne;
- od wynagrodzeń wypłaconych w okresie lipiec — październik 1946 r. przyjmuje się $\frac{4}{12}$ części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 w brzmieniu dekretu z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wy-

nagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 80.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za okres lipiec — październik 1946 r., a ewentualna nadpłata z tego okresu podlega zarachowaniu na poczet należności dodatkowej opłaty przypadającej za okresy następne;

- c) od wynagrodzeń wypłaconych w okresie listopad — grudzień 1946 r. przyjmuje się 2/12 części rocznej sumy dodatkowej opłaty przypadającej według skali art. 13 w brzmieniu dekretu z dnia 19 listopada 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz. 381), a odpowiadającej pełnej sumie wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w 1946 r.; jeżeli wynagrodzenie roczne przekroczyło kwotę 100.000 zł, odpada obowiązek opłacania dodatkowej opłaty za okres listopad — grudzień 1946 r.

§ 40. Pracodawcom, którzy przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia dokonali potrącenia podatku według przepisów poprzednio obowiązujących lub przy obliczeniu podatku zastosowali niewłaściwy sposób ustalenia wysokości wynagrodzenia albo też nie-

nałżeźnie uiścili dodatkową opłatę z art. 13 dekretu, służy prawo sprostowania dokonanych obliczeń i wpłat oraz potrącenia ewentualnej nadpłaty zarówno z podatku jak i z dodatkowej opłaty, należnych za miesiące następne. Gdyby z obliczenia okazało się, że podatek lub dodatkową opłatę wpłacono w kwocie za niskiej, różnicę należy dopłacić w terminie do dnia 30 września 1947 r. bez obowiązku uiszczenia dodatku za zwłokę. O dokonany m sprostowaniu pracodawca jest obowiązany zawiadomić urząd skarbowy w powyższym terminie.

§ 41. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do przepisów § 20 oraz § 28 od dnia 1 lipca 1946 r., a co do pozostałych przepisów z mocą obowiązującą od dnia 1 listopada 1946 r.

2. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 marca 1946 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 11, poz. 75).

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski